



Duivenissen

Amsterdammers hebben iets met duiven. Verhaal door Gijssie; deel 2

Als jochie wilde ik net als de volwassen Amsterdammers, een belangrijke Amsterdammer worden. Dus ook duivenmelker, want veel ooms en vermeende omes waren naast schipper of tramconductor ook duivenmelker. Vorige keer vertelde ik al over mijn vliegende brigade die bestond uit Damduif Gerrit, het Oudhollandsche Meeuwkje Miep en mijn liefste duivinnetje het Engelsmannetje (Engelsvrouwkje) Bella. Ik had te weinig ervaring echter in de dieren-wereld, en niemand had mij ook echt ingewijd in de hiërarchie van sommige diersoorten. Ik wist wel dat bij de olifanten de oudste moederkoe de baas was en dat bij de leeuwen ook al sprake was van een alom gerespecteerde matriarch. Maar dat was het dan ook. In een supergroot hok kon je beste een twintigtal sierduiven houden, maar in dat niet al te grote hok van mij, was het behelpen. Daarbij kwam dat Gerrit geen braaf sierduifje was, maar een wilde straatduif, dus voor hem golden de oude wetten van de natuur. Op een nacht was er ruzie in de tent. Dirk koos voor de nieuwe partner, Miep dus, en Bella moest eruit, of gewoon weg, of dood. Toen de veren in het rondstoven en het lawaai mij en de burens wakker hield, ging ik eens poolshoogte nemen. Daar zaten in een hoekje Gerrit en zijn Miep en op de grond lag een zieltogende Bella, duidelijk gewond. Nu,...duiven kunnen net als leeuwen en wolven best pittig vechten, want Bella zat onder het bloed, haar verenkleed was verformfaaid en haar rechteroogje leek kapot gepikt door de snavel van Gerrit. Ze kreeg asiel in mijn slaapkamer in het oude hok van mijn dwergpapegaai Towie, die ik inmiddels had verkocht. Bella's wonden heb ik ontsmet en ze leek door de rust en stilte in mijn slaapkamer langzaam weer wat op te krabbelen. Een

paar weken heeft mijn lieve koerende Bella daar medische en sociale verzorging van mij ontvangen en na die weken gebeurde er iets gekks. Het oog dat was kapot gepikt (het leek wel of het aan een draadje los naast haar hoofd hing) zat, nadat ik een korstje had verwijderd, gewoon weer op zijn plek. Met twee frisse fruitige oogjes, keek ze me aan. Ik besloot mijn vriend te benaderen. Die had een viertal straten verder ook sierduifjes waaronder Engelsmannetjes. Misschien mocht Bella daar een tijdje verblijven, dan kon ik op mijn gemak Miep en Gerrit en hun nest (met foeilelijke bastaardjonkies) verzorgen en Gerrit weer eens laten afstandvliegen. Zo gezegd, zo gedaan. De vrede was weergekeerd en mijn vriend meldde mij dat Bella het erg naar het zin had en dat ze over een tweetal weken wel even los mocht vliegen in de buurt. En zo geschiedde. Bella vloog recht omhoog en koos de vlucht naar haar oude huis, waarom weten we niet. Die dag zat ik uit te rusten in de tuin, toen plots Bella landde op ons gazon, trots heen en weer stapte en toen....in het gazon een ei legde en weer wegvloog naar haar huidige hok. Het was volgens mij een bedankei of afscheidsei, ik was even geroerd.





Verslag uit het duivenblaadje

‘Op 5 oktober 2017 is na een langdurige slepende ziekte de zeer gewaardeerde burgemeester van Amsterdam, Eberhard van der Laan overleden. Kort voor zijn overlijden maakte hij nog arm in arm met Koning Willem Alexander een wandeling door “zijn” Amsterdam. In zijn afscheidsbrief aan de bewoners van de hoofdstad schreef hij o.a. “Wees lief voor de stad”. Duizenden Amsterdammers namen j.l. vrijdag in het concertgebouw afscheid van “hun” burgemeester die zaterdag in besloten kring is begraven. Voor ons postduivenliefhebbers was het jammer dat er tijdens de begrafenis plechtigheid geen duiven zijn losgelaten. Postduiven horen ook bij Amsterdam, op de Dam voor het Koninklijk Paleis krioelt het er van. Door sommigen gehaat, voor anderen een toeristische trekpleister. In de gouden jaren van de duivensport waren er in Amsterdam ruim 1.500 liefhebbers! Amsterdam had een eigen afdeling met eigen vervoer en uiteraard een eigen bestuur. De ‘Fond Club Amsterdam’ was zeer bekend in Nederland en had onder haar leden vele topspelers. Hun jaarlijkse feestavond met als hoogtepunt de kampioenenhuldiging werd gehouden in Grand Hotel Krasnapolsky, om daar naar toe te kunnen moest je, ook al was je lid, tijdig toegangskarten bestellen anders kwam je er niet in. Ook de afdeling Amsterdam hield daar hun kampioenenhuldiging en de jaarlijkse tentoonstelling met daarbij een aparte ereklasse voor de eerste tien generaal kampioenen van de stad. Daarbij waren meestal vertegenwoordigd de heer Staal, directeur van Krasnapolsky, die zijn duivenhok bovenop het dak van dit immens grote hotel had staan. Ook in die tijd een man met aanzien was in die tijd de heer Gerhards directeur van de Mars chocoladefabrieken, hij was jarenlang de te kloppen man. Voor die evenementen was altijd volop belangstelling en met zoveel

Amsterdammers in de zaal ben je verzekert van volop gezelligheid. Twee keer kreeg ik een eervolle uitnodiging om de ereklasse te keuren, zonder meer een van de hoogtepunten in mijn loopbaan als keurmeester. Later werd de tentoonstelling van Amsterdam in het Hilton Hotel gehouden, daarna ging het helaas bergafwaarts. De consumpties vond men te duur waardoor noodgedwongen uitgeweken werd naar een simpelere en goedkopere accommodatie. Het werd uiteindelijk de doodsteek voor de altijd drukbezochte Amsterdamse tentoonstelling en het betekende het einde van vele stijlvolle feestavonden. Op dit moment is het zo dat veel duivenliefhebbers Amsterdam hebben verlaten, zij zijn uitgeweken naar verschillende buiten gemeentes omdat het houden van postduiven in de overbevolkte stad bijna niet meer mogelijk was. De afdeling Amsterdam is net als de afdeling Haarlem opgegaan in afdeling 6 – Noord-Holland, ook in deze fusie afdeling loopt het ledental helaas zienderogen terug en daarmee gaat op termijn een groot brok nostalgie verloren. De Amsterdamse humor zal blijven en daar is jammer genoeg ook alles mee gezegd.’

Bron: <https://www.neerlandspostduivenorgaan.nl/nieuws/amsterdam-diepe-rouw/>

